

РЕШЕНИЕ

№ 19247

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3121** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от адв. Н. П. от САК, в качеството ѝ на процесуален представител на С. Д. К., срещу Решение № 174/13.01.2025 г., постановено по НАХД № 12218/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 14 състав, с което е изменено Наказателно постановление № СО-ОД-С-24-25КС-178/06.06.2024 г., издадено от заместник – кмет на СО, с което на С. Д. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лв., на основание чл. 154а, ал. 2 от Наредба за организация на движението на територията на СО (НОДТСО), за нарушение на чл. 29а, ал. 1, т. 17 от с.з., като с решението размерът на глобата е намален на 3 000 лв.

В жалбата е изложено становище за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон, като се иска отмяната му. Твърди се, че НП е издадено от некомпетентен орган, както и че авторството на деянието не е безспорно установено. Претендира се нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, тъй като актът за установяване на административно нарушение не е подписан от присъствалия по време на проверката И. Х. М.. Претендира се присъждане на разноски за двете инстанции.

Постъпила е и чатна жалба от С. Д. К. срещу Определение рег.№ 825/24.02.2025 г. на СРС, с което е оставена без уважение молба за изменение на решението в частта за разноските.

Ответникът – зам. кмет на СО – направление „Транспорт и градска мобилност“, в съдебно

заседание не е представляван. В депозиран отговор на касационната жалба се поддържа становище за неоснователност на същата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, както и на частната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съставът на първоинстанционния съд е проверил приложените към делото доказателства и въз основа на тях е установил, че на 11.04.2024 г., около 15:20 ч. в [населено място], район „Студентски“, [улица]и [улица], на обект „Две жилищни сгради с бар, ресторант, офиси, медицински център за профилактични прегледи и подземни гаражи с помещение за трафопост“ в ПИ 68134.1606.6100, УПИ IX – 1487, 2439, 2438, 2440, 3605, м. „Студентски град“, касаторът С. Д. К., в качеството си на технически ръководител, е допуснал извършването на строително-монтажни работи без устройство за измиване на ходовата част на строителната машина и техника, излизащи от обекта. За проверката е съставен констативен протокол № КП-24-0010242/07.03.2024 г. и е изготвен приложен снимков материал.

На 08.03.2024 г., въз основа на съставения протокол е съставен Акт за установяване на нарушение № 24-2КС-178, с който е повдигнато административно обвинение за извършено нарушение по чл. 29а, ал. 1, т. 17 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община. Въз основа на акта е издадено процесното наказателно постановление.

За да потвърди наказателното постановление съставът на районния съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да са накърнили правото на защита на наказаното лице, АУАН и НП са издадени от компетентен орган, а по същество законосъобразно е наложена санкция за извършено нарушение. Съдът е приел, че определеният от наказващия орган размер на санкцията е завишен, поради което го е намалил от 5 000 лв. на 3 000 лв.

Решението е правилно.

На първо място, следва да се посочи, че при словесното описание на приетата фактическа обстановка е допусната техническа грешка, като е посочено, че проверката, при която е установено нарушението е извършена на 11.04.2024 г. В действителност тази проверка е извършена на 07.03.2024 г., което се установява както от писмените доказателства по делото, така и от констативен протокол № КП-24-0010242/07.03.2024 г. Ето защо, следва да се приеме, че нарушението е извършено на 07.03.2024 г., а не на 11.04.2024 г.

Правилата, ограниченията и забраните, свързани с организацията на движението на пътни превозни средства (ППС) на територията на Столична община са уредени в Наредба на Столичен общински съвет за организация на движението на територията на Столична община.

В Раздел VIII Движение на МПС, извозващи строителни материали (Нов - Решение № 411 по Протокол № 78 от 15.06.2023 г., в сила от 22.06.2023 г.). В чл. 29а, ал. 1 от Наредбата е регламентирана забрана за извършването на строително-монтажни работи (СМР), ремонтни дейности и премахване на строежи без устройство за измиване на ходовата част на строителните

машини излизачи от строителният обект. По делото не е спорно, че такова устройство не е било налице при проверката, поради което правилно е прието от районния съд, че нарушението е безспорно установено и доказано.

Неоснователно в жалбата се твърди, че НП е издадено от некомпетентен орган. Съгласно чл. 22, ал. 4 ЗМСМА за нарушаване на наредбите могат да се предвидят глоби в размер до 5000 лв., а за еднолични търговци и юридически лица - имуществени санкции в размер до 50 000 лв., а при повторно нарушение и временно лишаване от правото да се упражнява определена професия или дейност. С разпоредбата на чл. 22, ал. 5 ЗМСМА са изброени лицата, които могат да налагат наказания за нарушения на наредбите, т.е. на които законът възлага административнонаказващи функции: „наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник“. Съгласно нормативно признатата възможност по чл. 47, ал. 1, б. "б" ЗАНН, със специалния закон са дадени правомощия и на заместник-кметовете на общините, при уредена компетентност на кмета на общината по чл. 47, ал. 1, б. „а“ ЗАНН. Относимият нормативен акт от по-висока степен е Законът за местното самоуправление и местната администрация, който изрично определя административнонаказващите органи, които могат да налагат наказания за нарушения на наредбите, приети от общинските съвети. В случая НП е издадено от заместник – кмет на СО, поради което е издадено от компетентен орган.

Неоснователни са и възраженията, че не е установено авторството на деянието. Няма спор, че между „КАЛДЕРА“ ООД и касаторът е сключен трудов договор № 595/14.06.2022 г., с който работодателят възлага, а работникът приема да изпълнява длъжността „Техник, строителство и архитектура“ код по НКПД 3112 3009. Видно от доказателствата по делото, включително и направените при проверката снимки, техническият ръководител е С. Д. К.. Неоснователно се твърди, че И. Х. М. е бил технически ръководител. Видно от констативен протокол № КП-24-0010242/07.03.2024 г., същият е присъствал на проверката, но той е посочен като „технически ръководител към фирмата“, а не технически ръководител на конкретния строителен обект. Освен това в приложената Заповедна книга №77-4к/25.04.2023 г. за технически ръководител е посочен именно С. Д. К..

Неоснователно е и твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение, поради това, че И. Х. М. не е присъствал при съставяне на АУАН. Анализът на нормите на чл. 40, ал. 1 и чл. 40, ал. 3 ЗАНН сочи, че не е задължително АУАН да бъде съставен в присъствието на двама свидетели - очевидци на нарушението или такива, присъствали при установяване на нарушението. В процесния случай актът е подписан както от съставителя, така и от лице, присъствало при извършване на нарушението, което означава, че е спазено изискването на чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН и не е допуснато съществено процесуално нарушение. Това лице е ст. инспектор Г. Г., който е присъствал при установяване на нарушението.

По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна. Решението не страда от твърдените пороци, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, ответникът по касация има право на разноски, но доколкото такива не са заявени, съдът не следва да ги присъжда служебно.

По отношение на частната жалба, съдът намира същата за неоснователна.

С жалбата по чл. 248 от ГПК от СРС се иска изменение на постановеното решение в частта за разноските, като се иска присъждане на адвокатско възнаграждение правилата за съразмерност в размер, съответстващ на измененото НП.

С изменението чл. 63д ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), изрично е уредена възможността за присъждане на разноски в административнонаказателните производства. Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, в производства пред районния и

административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Процесуалният ред в случая по силата на препращатата разпоредба на ЗАНН е този по чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче, изхода на спора не е отмяна на оспореното наказателно постановление, напротив - установено е административно нарушение, като само е намален размерът на наложената глоба, определена от административнонаказващия орган. Ето защо, неоснователно е възражението на частния касатор, че трябва субсидиарното прилагане на ГПК по смисъла на чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 174/13.01.2025 г., постановено по НАХД № 12218/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 14 състав.

ОТХВЪРЛЯ частната жалба на С. Д. К. срещу Определение рег.№ 825/24.02.2025 г. на СРС, с което е оставена без уважение молба за изменение на решението в частта за разноските.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.